

Scénář k rozhlasové reportáži – BOHUMIL STÁREK

Pan Bohuslav Stárek patří ke 4. generaci žijící v Kolovratech. Nedokáže si představit, že by žil někde jinde než tady. Jeho prarodiče vlastnili jeden z prvních osídlených statků v Kolovratech, na kterém taky v šedesátých vyrůstal.

Vyrůstal jsem na dvoře, kde nám všude běhala domácí zvířata – kachny, husy, slepice, králíky, prasata – všechno jsme měli.

Jeho rodiče oba pracovali v JZD. Maminka se starala o zvířata a otec jezdil s traktorem. Proto pan Stárek už jako malý projevoval zájem o zemědělské stroje.

Dokonce taková historika, že jsem asi ve třech letech, kdy nechal klíčky v zapalování, votočil klíčkama, ten traktor jsem nastartoval a s tím traktorem jsem objel dvůr, když máma za mnou běžela, tak já jsem to nějak vypnul a utek jsem z toho.

Rodina pana Stárka se v Kolovratech měla hodně dobře a vlastnila i dost majetku. Díky němu se za 2. světové války měli o trochu lépe než ostatní. Například netrpěli nedostatkem jídla jako lidé ve městech.

Ty generace moje všechny hospodařily, tzn. prostě se snažili získat majetek – tedy pole a mohli na tom pěstovat a starat se. Všechny generace, co vím byly hospodáři.

Po roce 1948 začala takzvaná kolektivizace. Stát začal znárodňovat soukromý majetek. A o své hospodářství přišla i rodina pana Stárka.

To, co oni vybudovali, ani z toho neměli téměř žádný prospěch a zabrali to komunisti. Jézédáci. A pak už se tam hospodařilo společně – jako v JZD. Oni měli své pozemky, svoje pole, o které pečovali. Měli svůj dobytek, měli koně. A všechno jim sebrali. Sebrali veškerý dobytek, stroje. Takže se museli přizpůsobit tomu režimu.

Když byl pan Stárek malý, jezdil na tábory a byl párkrát u moře. Nejvíce jezdil k moři do Bulharska. Naopak na západ bylo cestování omezené. S manželkou ale vymysleli historku, díky které je tam pustili.

My jsme požádali teda o devizový příslib, oni nám ho napoprvé zamítlí, a tak my jsme tam napsali, ještě jsme tenkrát s manželkou nebyli svoji, že chceme založit rodinu, že to chceme pojmut jako svatební cestu. Potom už bychom chtěli vychovávat děti a pak už bychom se jinam nedostali. Přečetl to nějaký úředník, kterému to stačilo a na základě tohoto nám dal devizový příslib a my jsme vyjeli do Německa, Švýcarska, Belgie byl to úplně neskutečný zážitek.

V patnácti letech se začal učit na opraváře zemědělských strojů. Po sametové revoluci mohl začít podnikat a změnil se mu tak život.

Já jsem rok po revoluci ještě pracoval na učilišti no a pak, že zkusím podnikání. Dal jsem výpověď a začal jsem si budovat podmínky, proto abych mohl podnikat. V lednu 91 jsem začal podnikat. Ty začátky byli takový až komický, ale prostě začal jsem a vydržel jsem a dělám to dodnes. 32 let jsem zámečník.

Život pana Stárka byl celkem obyčejný. Dodnes zůstává pozitivní, cestuje a snaží se žít naplno.

Třeba takové motto, že čím víc dáš, tím víc dostaneš. To je moje motto.